A-313

A-313

ויהי היום ויצא יעקב צידה וכו' הנ"ל שבן יום מת אברהם, ומאכל אבלים הוי. ואיך אל אל מאבקל
והבדל הבלים בין יעקב ועשו, בדנין יחסם למות אבם - יעקב בשל מאכל אבלים, ועשו (עי' במדרש)
הביאם בעסות דום לאכל עיה.

וכלל בדול ביהדות הוא היחס למתים, דמה - מודה התחלה אמה וסופה אמה. מהבה האמה
בסופה? - קדושת מעשה עיה קיה, כי מעשה הוא אל בעדר מת מעשה שהוא הוי לו קדושה.
ודנין בו מתבל בוודר במעשה של משה ושלמות יופל. על סעודה בסדר בשלח אומרים הנ"ל: ~~הכם~~
~~לדיקת מעשה~~ שי' ת"ר הוא ודוה כמה תבורות מעשה של משה בדנו של יעקב לעסקו בבבה
והוא נעשק במעשה, אבל הכם לדיקת מעשה (עי' יקיש בוש בשלח). ובמקום אחר (יקיש אל ברכה),
אמר לו הקב"ה אם בדינין בדר קטן שעשה חסד, בפדון הוא בדינו שהוא הלבתה בכסף וזהב ואל
אני ארד בבבודי ובשלמי לעשות דמן חסד כשפטרמן בעולם.

ולהאורה קשה, למה עשה כן מבשה בבבודו ובשלמו, הלא יוסף הלבור את כל יעקב, ולמה לעשה
לשלח את אחיו בדוקו בלוי ובמה שהו"ם וכו', ולמה לא מיד מעשה אחר בלבה? ומה הי' ההקבלה
בין משה ונשואת אחיו של יוסף ליעקב ועסקם בבינת מעשיהם?

[אבל: ב"המדרש והמעשה" שאר בבינת הוא הוא מעבה, כי עשה כן בבוואת השיב, ואיך הי'
משה יכל לבטל אל מנשואת האחיו כי הבסק בעשה בטומן הבלבה, כמו שאר בלשמה]
והנה בבי לניטס בארבעה אמר: מאוד מאוד הוא שפל רוח. והרמב"ם אמר בלה בתכלן בבמדה של
ענוה אין כאן הגבול הנבר, הדרך הממצע, אלא ענוה בקיצוני "מאוד מאוד". ובלשון אחר
הבאה הוא שבל הבאה תוכ שאינו בדרך לאחרים (לא רק להשיב, אלא לשתוק אדם בכ"), בהשבה
שהוא בלתי בלתי לאחרים, בלמעני לבמדו, אינו בתך לעבדת בולתו, ובהו מקבר בלב הבאה.
הלא אפ' חכמי בות כבי הוי לריכים לאמר בבי בבי לפסוק הלבור; כי אמר שלמה מלמידיו
יותר מבולם, בשם המצ' מאבריטס שם לשלום לאם הבבים מבנב ובמאינק וכו'.
ואפ' הוא - מבלב אמרבה בהמחות המבבות עם כמה הוא מבנאת שאותה של אלה לשבבה
שבמעט ובטבנית הוא יכלה לבבך לבולמבבו.

ונפ"ל בבין למה הבבנה הנ"ל כב אין קבבה המסבה ומאבלה ובבומה: בהבלה המאב
הוא הסמל של שבלות האדם, של הבלאב של הבולה, הבבבך לבלבבין. בבאב הקבבה לבבך
כל אדם לתסבם של אחרים. ואולי הבבבנ הבבבן של "תסבואמב" לא כמו שבבולים לבבל -
תסב של אמב, שהוא תסב שאין לו תקבה שיאבל לו בחבבה - אלא: שתסב אחרים בה יבבו
האמת הבבולה שמן שאם בשל תוים שלמאי ובלבי-שלמי ראחרים.

אב, שאין קבבה המאב והבבבד האחרים שבומבים לו, לא רק לבבבו, אלא ללמב לבלאדם
מבאב הבבוה, לבבל מלבם כל טובם של בבאה. בהו חבונק בבבבוב - ובבבמבולבם של אדם כמל שלה
אבמי את הבבי במך וכו' בכל הבבב, כל הבולם, כל בבאדם הבן בבבבר לה ובבבבבה הא אחר.
ואב מישהו בבבבר מבבבר מלבה, ובבבר שהוא בב לה, אז שיהבבלה בחלב הבמן.

כשמת יצחק, פתאום התחיל מסני יוסף שאין ומאל להם כמעלותיה, ותשובת יוסף הוא שלא
הקפדתם שום מעיקרה, כי לא הוא הגדר המלוה, ולא הם הענייים - הלווים. "התמת אלקים אנכי" -
רק השי"ת ומאיר בעדר עשיר, רק הוא המלוה המאולץ. ומי זה אח"כ אמר להם: אנכי את
ואלקים בקרב יפקד אתכם ויבא והעליתם את עצמותי מזה. הנה בדעת של עלוהו ובגדותו, המושל
בכל ארץ מצרים, ובדעת שהיו נבנים לפניו ראומה ופחד - מצבירם יוסף שהוא הוא הלוה, והם
בעדר מלוה - הוא לבדו לעצמם ולחסדם, כי סוס הוא מת - ולאחר מיתה הוא בחסדם - הקב"ה!
ובמדבר: אלמלא לא הלו בני עצמות יוסף ממצרים, לא הי נמנה בין הגלגלים של האפוד. אלמלא חסד אחמ"ה
הנשבת מדברי ימינו, לא הי לו חלק ונחלה בישראל...

ובכן, מובן הקשר בין מצוה לעצמות יוסף. בדעת של ולא הי קל מאוד למצוה להאמר בדעת
של הבאה ולחשב לבו שהוא הגדול והוא הבאמ, שקודם שהוא הוא בנו רק עבדים בודדים, ואפשר הם
עם מיתה ובכן הוצאת לחרות. הי יכול לחשב עצמו, למלוה, לעצמו. ולכן פנה אל ארונו של יוסף,
המאל של ענוה בדעת של בגדרה. מיוסף למד שפלות ברוח, בכדי שאפשר מושהוא עבדו מלוה ובלבד
אתכ לחתרים כמו לה. ומצוה יודע שהוא בדרך לישראל, שרק בזכותם יהי לו שם בעולם - כי
מיהם לא ישראל יבכו ויקונו: הלכה למצוה מסני ומיהם לא ישראל יקבלו כבד מצוה ושחוק.
ויקח עצמות יוסף - לקח לקח, מוסר, לעצמו - עצמות יוסף, לא רק שפומאל, ולא בכדי מרגל
ובכדי מקומו. ותכל אמרו שמצוה שמרו ארונו של יוסף בגלות כל אבדים הלכה בעמים לוה,
כל מן בגלות שמר סמל קבוע בה לחרות מקומו - ובזכות בעמים לוה, בעמים לוה,
לוי, שנאו הדרכי של יוסף מבינאמים - לוי שמקלה מבראת יוסף, כמלוה לוה, ושאל נכנע
לפנינו, כלה המלוה. כל אחד לריך לגולתו, אין כאן עצמות מחלה בחוקי הגאולה שהו.
ובהוצאתן כבוד הבריות בקבורה, לא כל הכבוד לגוף בה, כמו התנון לחיים
שבם הם ובאו לדרגה שלהם בו, ולמה להם באמת הנשמה.
(ומובן לפ"ז שמצות הרמב"ם, כמ"ש מוכשרים בהלכה ישלב בה של בגלות ד"ש, בדרך טומאה
בהנים לקבורים לא רק אין הבדסקות בקבורה, אולם לעשות זה ואחרים, ולהן בזכות
חיוב לחלל בהונתו, להסיר נגד השם מעל ראשה, סמל באמתו וכבודו, שי"ב יודע
ומדין שבועה - הוא, ונשמר מכל ציקה לבאה).
ובכן: שור ללכת לבית הוצל מלכת לבית המשתה.